

Ελευθερία Τέτουλα

Ηθοποιός

Το φαινόμενο της έμφυλης βίας είναι βαθιά ριζωμένο στις κοινωνίες μας και έχει σχέση με την πατριαρχία και τις αξίες της

Η ηθοποιός **Ελευθερία Τέτουλα**, πρωταγωνίστρια στην παράσταση του έργου «Ο εφιάλτης του κυρίου Κάκου» του Γρηγόρη Μήττα που ανεβαίνει αυτές τις μέρες στο ΚΘΒΕ, μιλάει στο **SPEAKNEWS** και τον **Περικλή Βλάχο** για το επίκαιρο θέμα του έργου, που είναι η έμφυλη βία στο χώρο του θεάματος, και για την δύναμη του καταγγελτικού-πολιτικού θεάτρου.

Μετά από δύο σαιζόν, τα θέατρα είναι και πάλι φέτος ανοικτά. Τελικά ήταν επιβεβλημένο λόγω της πανδημίας το κλείσιμο, ή πιστεύετε ότι θα μπορούσαν να μείνουν ανοικτά με την εφαρμογή αντίστοιχων μέτρων;

Σίγουρα θα μπορούσαν να παραμείνουν ανοικτά με την εφαρμογή κατάλληλων μέτρων, αλλά νομίζω εξαιτίας του πανικού που επικράτησε τον πρώτο χρόνο της πανδημίας ήταν δύσκολο να συμβεί κι αυτό ήταν ένα μεγάλο πλήγμα για το θέατρο και τον πολιτισμό γενικότερα.

Πρωταγωνιστείτε στην παράσταση «Ο εφιάλτης του κυρίου Κάκου». Μιλήστε μας για το έργο και την παράσταση.

Το έργο είναι του Γρηγόρη του Μήττα και είναι ένα κείμενο που καταπιάνεται με τη έμφυλη βία στο χώρο του θεάματος. Ένα θέμα επίκαιρο που απασχόλησε και απασχολεί την κοινή γνώμη. Ο κύριος Κάκος είναι ένα σκηνοθέτης που με αφορμή τις οντισιόν που πραγματοποιεί για μία ταινία βρίσκει την ευκαιρία να κακοποιεί σεξουαλικά ανίδεες και ανυπεράσπιστες ηθοποιούς που ονειρεύονται μια καριέρα. Μέχρι που μια κοπέλα -που ενσαρκώνω εγώ - αποφασίζει ν' αντιδράσει και όχι μόνο να τον αντιμετωπίσει αλλά και να τον «τιμωρήσει».

Οι πρόβες ήταν για μένα πολύ δημιουργικές γιατί ο ρόλος που υποδύομαι είναι πολύ ενδιαφέρων και περίπλοκος, αλλά ήταν και έντονα συναισθηματικά φορτισμένες γιατί το θέμα που θίγει το έργο με αφορά ως γυναίκα αλλά και ως μητέρα μιας κόρης.

Είναι ένα έργο επίκαιρο και σκληρό, αφού πραγματεύεται την εξουσία και την κακοποίηση μέσα στο χώρο του θεάτρου. Είναι έτοιμο το κοινό να δει επί σκηνής αυτά για τα οποία διαβάζει και ακούει στα ΜΜΕ;

Είναι πολύ διαφορετικό να ακούς και να βλέπεις ρεπορτάζ που αφορούν αυτό το θέμα στην τηλεόραση, από το να βλέπεις το ίδιο το γεγονός (έστω και μυθοπλαστικά σκηνοθετημένο) μπροστά σου, με πραγματικούς ανθρώπους να αναπαριστούν θύτες και θύματα. Οι αποστάσεις καταργούνται, οι ταυτίσεις συντελούνται, τα συναισθήματα συμπάθειας, μίσους, απέχθειας, θλίψης είναι πολύ έντονα, οπότε και οι σκέψεις και οι προβληματισμοί πολύ πιο ισχυροί και αποτελεσματικοί. Αυτή είναι η δύναμη του θεάτρου και ειδικά του «καταγγελτικού - πολιτικού θεάτρου», το οποίο νομίζω πρέπει να επανέλθει στο προσκήνιο.

Για να μιλήσουμε με θεατρικούς όρους, με ποιον τρόπο πιστεύετε ότι μπορεί να έρθει η «κάθαρση» σε όλη αυτή την ιστορία;

Είναι κάτι που έχει απασχολήσει κι εμένα όλο αυτό διάστημα. Το κίνημα με τοο ήταν μια αρχή για να πέσουν οι μάσκες, κάποιιοι να γίνουν πιο τολμηροί και να εξομολογηθούν την καταπίεση που υφίστανται και κάποιιοι άλλοι να φοβούνται πλέον περισσότερο, να μη έχουν την ψευδαίσθηση πως περιτριγυρίζονται από πρόβαρα ή πως οι πράξεις τους θα μείνουν ατιμώρητες.

Ωστόσο για την εξάλειψη του φαινομένου της έμφυλης βίας δεν νομίζω πως αρκεί μόνο η ύπαρξη ενός κινήματος ή το «καταγγελτικό θέατρο». Το φαινόμενο της έμφυλης βίας είναι βαθιά ριζωμένο στις κοινωνίες μας και έχει σχέση με την πατριαρχία και τις αξίες της κι αν θέλουμε κάτι ν' αλλάξει θα πρέπει να κοιτάξουμε στις βάσεις της πατριαρχίας, δηλαδή στο γάμο και στην οικογένεια.

Η απουσία του νέου ελληνικού έργου από τις θεατρικές σκηνές, αποτελεί πάντα ένα σημείο προβληματισμού. Γιατί πιστεύετε ότι συμβαίνει αυτό;

Κι αυτό είναι ένα βαθιά ριζωμένο πρόβλημα της κοινωνίας μας (γέλια). Από τη μία μεριά οι παραγωγοί επιζητούσαν και επιζητούν γνωστά πετυχημένα έργα του παγκόσμιου ρεπερτορίου για να έχουν λιγότερο οικονομικό ρίσκο και από την άλλη το θεατρικό κοινό είχε και έχει μία προκατάληψη απέναντι στα νεοελληνικά έργα. Υπήρξε μία περίοδος (που δε γνωρίζω γιατί) που η ελληνική συγγραφική παραγωγή ήταν φτωχή και μέτριας αξίας. Τα τελευταία είκοσι χρόνια νομίζω όμως πως έχουμε πολύ δυνατούς Έλληνες συγγραφείς και καταπληκτικά θεατρικά έργα που ευτυχώς πολλοί σκηνοθέτες (κυρίως μικρών και ανεξάρτητων σχημάτων) τα προτιμούν και τα εμπιστεύονται. Προς την ίδια κατεύθυνση άρχισαν να κινούνται επίσης και τα κρατικά μας θέατρα και χαίρομαι γι' αυτό.

Η εποχή μας, με τις απανωτές κρίσεις, μπορεί να εμπνεύσει τους καλλιτέχνες, ή οι δυσκολίες που θέτει η καθημερινότητα εμποδίζουν την καλλιτεχνική δημιουργία;

Έρχομαι σε επαφή με συγγραφείς και καλλιτέχνες που μου λένε πως είναι η πιο δημιουργική τους περίοδος, και υπάρχουν άλλοι που μου λένε πως δύο χρόνια δεν μπορώ, δεν έχω όρεξη να δημιουργήσω τίποτα.

Νιώθω πως όλες αυτές οι δοκιμασίες που ζούμε, υγειονομικές, πολιτικές, οικονομικές, αλλά και κοινωνικές γεννάνε ή θα γεννήσουν κάτι καλύτερο τόσο σε προσωπικό επίπεδο όσο και σε συλλογικό.

Αυτό το λέω και γιατί είμαι φύση αισιόδοξος άνθρωπος, αλλά και γιατί μας το δείχνει η Ιστορία: πάντοτε μετά από μεγάλες δοκιμασίες ακολουθούν περίοδοι προόδου.

Το έργο στο οποίο παίζετε αντιμετωπίζει τα πράγματα με την ίδια αισιοδοξία. Υπάρχει φως στο τέλος του τούνελ; Θα βγει ποτέ το ανθρώπινο είδος από αυτόν τον φαύλο κύκλο της βίας ή είναι συστατικό στοιχείο της φύσης μας και θα ζούμε πάντα με αυτή;

Ο «Εφιάλτης του κυρίου Κάκου» εμπεριέχει και τις δύο εκδοχές. Και την αισιόδοξη και την απαισιόδοξη και σου δίνει τη δυνατότητα να επιλέξεις εσύ ως θεατής ποια προτιμάς. Την εκδίκηση, την τιμωρία, τη βία, το σκοτάδι και τους εφιάλτες ή τη συγχώρεση, την αγάπη, το φως και τα όνειρα; Το κτήνος ή τον Άνθρωπο;

Εγώ, ως Ελευθερία Τέτουλα, επιλέγω τα όνειρα, το φως, την αγάπη, τη συγχώρεση και τον Άνθρωπο. Με αυτά προσπαθώ να πορεύομαι μέχρι τώρα στη ζωή μου είτε ως γυναίκα, ως σύζυγος, ως μητέρα, ως ηθοποιός αλλά και ως πολίτης της κοινωνίας μας.

Σας ευχαριστώ για την συνέντευξη και τη δυνατότητα που μου δώσατε να μιλήσω για την παράστασή μας και την τέχνη μου. ■